

Winter

Het was maandag. Winter liep samen met haar vriendin Lena door de gangen van school. Ze liepen naar hun kluisje om daar hun spullen weg te leggen.

‘Hoe gaat het eigenlijk met je vader?’, vroeg Lena.

Winter zuchtte. Haar vader was vrijdag aangevallen. Waardoor wist niemand, zelfs haar moeder niet.

‘Ik weet het niet. Van onze moeder mogen we niet naar het ziekenhuis en ook niet bellen.’

Winter voelde een steek van pijn in haar hart. Waarom moest dat net háár vader overkomen en niet iemand anders?

‘Zie ik je in de pauze weer?’, vroeg Lena. Ze stond voor haar kluisje.

‘Ja, is goed. Tot dan!’

Zonder nog om te kijken liep Winter door naar haar eigen kluisje. Toen ze er was, opende ze hem voorzichtig alsof ze bang was dat er elke moment een grote harige beer uit kon springen. Ze keek nog even om zich heen om te zien of er niemand was die stiekem meekeek. Daarna pakte ze een gouden medaillon uit haar kluis. Ze keek ernaar.

‘Waarom gaf u dit medaillon toch aan mij, oma?’, fluisterde Winter zacht. Er liep een traan over haar wang.

Plotseling stond Jessica naast haar.

‘Ben je aan het janken?’, tetterde ze in Winters oor.

Winter schrok en sloot snel haar hand om het medaillon.

‘Wat heb je daar?’ Jessica keek nieuwsgierig naar de hand van Winter.

‘Niks’, zei ze snel.

‘Geef hier!’ Jessica greep naar Winters hand.

‘Nee! Blijf af!’ Winter zette vlug een stap achteruit en botste tegen iemand op. Ze draaide zich geschrokken om. Haar grote liefde Jayden stond achter haar. Jayden keek haar met zijn blauwe ogen diep aan.

‘Geef hier!’, klonk de stem van Jessica.

Zo snel als ze kon draaide Winter zich om. Ze moest wat doen. Ze kon alleen geen kant op. Achter haar stond Jayden, voor haar stond Jessica en naast haar liepen heel veel andere leerlingen. Ze klemde het medaillon nog steviger vast. Jessica mocht het niet te pakken krijgen.

Maar het was al te laat. Jessica had het medaillon al te pakken. Ze bekeek hem goed.

Winter probeerde het medaillon af te pakken, maar Jessica wist al haar aanvallen te ontwijken.

Toen Jessica het medaillon had onderzocht keek ze Winter sluw aan.

‘Jij bent gehecht aan dit ding, of niet soms?’

Nog een keer probeerde Winter een aanval te doen, maar weer kreeg ze het medaillon niet te pakken.

‘Weet je wat wij doen met dierbare dingen?’

Ze keek Winter vragend aan.

‘Dit...’

Ze liet het medaillon op de grond vallen.

Winter sloeg haar hand voor haar mond.

‘Nee’, zei ze zachtjes en ze knielde bij het medaillon neer.

‘Nee’, herhaalde ze, terwijl er tranen over haar wangen rolden.

Ze keek woedend op. Jessica stond hard lachend voor haar. Winter sprong op en greep haar bij haar kraag vast.

Jessica begon gelijk te gillen.

‘Jij, heks!’, riep Winter kwaad.

Net toen ze Jessica een klap wilde geven, trok iemand haar naar achteren.

Inmiddels stonden er anderen om hen heen die aangetrokken waren door het geschreeuw. Jessica greep direct Nick vast die het dichtstbij stond. Ze begon meteen te huilen. De greep om Winters pols verzachtte en ze liet zich verslagen op de grond zakken. Ze pakte het medaillon op dat nu in tweeën was gebroken.

‘Hé’, klonk een stem achter haar, ‘gaat het?’ De stem was vriendelijk.

Voorzichtig schudde Winter haar hoofd. Er liepen rijen met tranen over haar wangen. Waarom had Jessica dit toch gedaan?

Ze voelde dat iemand zijn armen om haar heen sloeg. Voorzichtig sloot ze haar ogen.

‘Je hebt hem gekregen. Of niet?’

Winter knikte. Ze had nog steeds geen idee wie haar